ΤΑΜΙΑΣ

Όταν τήν κάλεσε ὁ διευθυντής καί τής πρόσφερε τή θέση τοῦ ταμία, τά γόνατά της κόπηκαν.

" Ἀντιπροσωπεύμε τή δύναμή σας, τήν ἀντοχή σας, τήν τιμιότητά σας. Ἐπιτέλους ἀποφασίσαμε νά σπάσουμε τούς νόμους τῆς Τραπέζης μας καί διά πρώτην φοράν εἰς τά χρονικά της νά ἀναθέσωμεν τήν θέσιν τοῦ ταμία εἰς μίαν γυναῖκα."

Πλήν ἀπό σπάσιμο τῶν γονάτων, ἐρχόταν ἀστεία στ' ἀυτιά της ἡ φωνή του μέ τά σταυμένα ἑλληνικά- μισά καθαρεύουσα μισά δημοτική." Ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι εἶναι μεγάλη ἡ τιμή, μεγάλη ἡ εὐθύνη..."

Τιμή-εὐθύνη, νά δυό λέξεις πού τίς εἶχε παίξει στά δάκτυλά της σάν χάλκινο νόμισμα, ἀπό τόν καιρό πού ἔβγαζε τά φυλλάδια ἀπό τή σαθρεμένη τσάντα καί τά πετοῦσε τρέχοντας μέ τό ποδήλατο. Κί θόλαμβος ὕστερα, καθώς γύριζε καί τά κοιτοῦσε ν' ἀνεμίζουν στόν ἀέρα καί νά πέφτουν στά πόδια τῶν ἔντρομων περαστικῶν... Τιμή-εὐθύνη, αὐτή τή φράση θέλοντας νά γράψει στό ἄνθημα του ἄν ἤξερε πού ἤταν θαμμένος, ἤταν ἄραγε θαμμένος ἤ... Κι' ἀπό κάτω μιά τρίτη, σάν ἐπιστέγασμα...Κατά!

Τρόμαξε μέ τήν ἴδια της τή σκέψη, τρόμαξε πώς ἡ λέξη εἶχε κι' ἄλλες ἑξακοντιστές ἀπό τά χείλη της στό πρόσωπο τοῦ διευθυντή...

" Ἀπό τής προσεχοῦς Δευτέρας ἀναλαμβάνετε τά καθήκοντά σας δεσποινίς... συγγνώμη...κυρία... ἤθελα νά πῶ... Ἑλένη..."

Θέλησε νά διορθώσει τή γκάφα του προσφέροντάς της ἕνα τσιγάρο, εἰκειότητα πού ποτέ του δέν εἶχε ἐπιτρέψει σ' ἕνα ὑφιστάμενο. Ἀρνήθη τό πῆρε μηχανικά, καί μόνο σά βρέθηκε μέ τό τσιγάρο ἀναμμένο στό στόμα, ὄρθια στή μέση τοῦ γραφείου ἔνιωσε ἄβολα ἀνόητη.

" Καθίστε, καθίστε," τής πρότεινε ὁ διευθυντής, ἐνῶ ἐκεῖνος σπιρωνόταν ἀπό τό γραφεῖο του. εἶχε ἀμέσως καταλάβει πώς ἔφυγε ἀπό τά ὅρια τοῦ ἐπιτρεπτοῦ, καί γιά ἀντάμου ν' ἀνοιγε ἡ πόρτα καί νά μπαίνει ὁ κύριος Δωτηρίου γιά κάποιά ὑπογραφή, καί δέν θέλει καί πολλά ὁ κόσμος νά τά πεῖ τά λόγια του.

" Πρέπει νά πηγαίνω, σάς εὐχαριστῶ πολύ..." Κάβισε ἀναπουμπωμένη τό τσιγάρο, ἤταν βαρύ καί δυσάρεστο, καί βγῆκε.

Ἀπό βρόδυ δέν ἐρχόταν ὕπνος...Δεσποινίς, κυρία... Ὁ παιδί της σχεδόν ἀπαγορευμένο, σχεδόν κρυμμένο, ἡ μάνα της τό μάθαινε νά τή φωνάζει μέ τ' ὄνομάτης "Ἑ ἡ Ἑλενίτσα μας, ἤρθε ἀπό τή δουλειά ἡ Ἑλενίτσα μας γιά κοιτάμε σκολάτα πού σοῦ φέρνει..." Κι' ἡ ἴδια πάει νά τό πιστέψει σχεδόν πώς εἶναι μικρό ἀδελφάκι της, ἔτσι ὅπως κανείς δέν τή ρωτάει τί γίνεται, ἔτσι ὅπως ἔχουν ζώσει αὐτό τόν τοῖχο τρυγύρω του- κι' εἶναι κι' ὅλας τριῶ χρονῶ...

" Ἡ γνοιάζεσαι, τής ἔλεγε , καί τή φιλοῦσε πίσω ἀπ' τ' αὐτί. Θά παντρευτοῦμε τόν ἄλλο μήνα. Δέν εἶναι θαυμάσιο, νά κάνουμε τόν κόσμο νά τά χάσει στό μέτρημα Ἐμεῖς, θά σούς λέμε, γεννᾶμε ἐφταμηνήτικα, ἔχουμε τόση ἀγάπη πού ὡριμάζουνε τά μωρά μας πρίν τήν ὥρα τους.

καί χάϊδευε τήν κοιλιά της, κι' ἔφερνε θαλασσινό νερό μέσα στό σ ουράκι της καί τή ράντιζε "τό πρῶτο μπάνιο τοῦ μωροῦ μας", κι' ὕστερα " ἡ τελευταία μου ἄδεια, τήν ἄλλη φορά θά ἔρθω πιά γιά καλά". τά μαλιά του μαῦρα, γιαλιστερά, κι' ἐκείνη ἡ ἐλιά πάνω ἀπό τό ἀριστερό φρύδι πού ἀνέβαινε φηλά φηλά μόλις τόν ἔπιανε τό χαμόγελό του..." δέ θέλω δεξιώσεις καί προσκλητήρια καί σαχλαμάρες. Τί θέλει ὅλος αὐτός ὁ κόσμος μέ τά κάλαλά του στήν ὑπόθεση τή δική μας; " Ὕστερα ὅμως ἱποχώρησε πάντα ὑποχωροῦσε στό τέλος καί ἡ ἐλιά κατέβαινε ἤρεμη ἤρεμη στή θέση της καί τό λακκάκι ξαναστρυποῦσε τό μάγουλο του καθώς χαμογελοῦσε. "Ἄραγε πρόφτασα νά τοῦ πῶ πόσο πολύ ἀγαποῦσα αὐτό τό λακκάκι, πώς θέλα μέσα ἐκεῖ νά κρύβω ὅλα τά μυστικά μου. Καί τί λαχτάρα μόλις γεννήθηκε τό παιδί, γιατρέ, ἔχει λακκάκι στό μάγουλο; Ὄχι δέν εἶχε λακκάκι, δέν εἶχε οὔτε ἐλιά, εἶχε ὅμως ἐκεῖνα τά κατάμαυρα γιαλιστερά μαλιά καί κάτι ἀνάμεσα στή μύτη καί στά χείλη...

" Καλέ , φτυστός ἡ Ἑλένη μας, νά μᾶς ζήσει ", πόσο τίς μισοῦσε ὅλες, ὅλες αὐτές τοῦ κετέβαιναν μέ τά μωρουδιακά καί μέ τήν φράση ἕτοιμη, κρεμασμένη πίσω ἀπ' τή γλῶσσα τους νά τή ξεφουρνίσουν... ὁ καϋμένος. Ἡ δεύτερη μέρα δέ δέχτηκε κανένα, μόνο τή μάνα της... Ἡ Ἑλένη εἶναι ἀσιάθετη, καταλαβαίνετε..." Ἦταν σανερό πώς κι' οἱ γονιοί της ἀνακουφίστηκαν γι' αὐτό. Ἐκεῖ ἑτοιμάζονταν γιά σαμπάνιες στό καλλίτερο ξενοδοχεῖο, λουλούδια στήν πισίνα καί ρός καί θαλασσιές μπουμπουνιέρες ..." Ξέρεις Ἑλένη μου μιά καί τά πᾶς πίσω στή δουλειά σου εἶναι καλλίτερα νά μήν τό θηλάσεις, αὐτή εἶναι κι' ἡ γνώμη τοῦ γιατροῦ..." Στήν πραγματικότητα ἤθελαν νά τήν ἀποσπάσουν ἀπό τό μωρό τό συντομώτερο. Ἕνα μεῖγμα τρυφερότητας καί τύψης τήν πλυμμύρισε γιά τό παιδί της. Ἔπιασε κλάμα, πῆγε στό δωμάτιό του.. Κοιμόταν μέ τά χεράκια του φηλά, τά γονατάκια διπλωμένα πρός τά ἔξω, σημάδι πώς εἶναι ἱκανοποιημένος, λέει ὁ παιδίατρος. "Σκυψε καί φίλησε τήν καταμαυρη τούφα στό μέτωπό του καί τήν ἴδια στιγμή τήν κυρίευσε ὁ πανικός. Ποῦ ἤμουνα αὐτά τά τρία χρόνια, ὅταν αὐτό ἀναπάλυπτε τόν κόσμο; Σωματικά ἐδῶ ἀλλά στ' ἀλήθεια πόσες φορές τοῦ χάρισα τήν παρουσία μου; Συνηγόρησα κι' ἐγώ μαζί τους, μαζί μέ ὅλους τους ἐνάντια σ' αὐτό τό μικρό πλασματάκι... Ἔκλαψε τό μωρό, τό πῆρε στό κρεββάτι της. Ἡ πρώτη εὐτυχία, ἐδῶ καί τόσο καιρό, ἡ πρώτη ζεστασιά... Ἔτσι κοιμήθηκε.

Ὁ πρωί τό παιδί ἀπέρησε. Κι' ἐκείνη. Ποτέ δέν εἶχε φαντασθεῖ πώς τά παιδιά εἶναι τόσο λυκά τό πρωί." Εἶναι μαλακό τό κρεβάτι σου. Θά μέ πάρεις κι' ἀπόψε; " Καί βέβαια ἀγάπη μου, σάν τό θές... Παίζει μέ τά χεράκια του. Ὁ φίλος μου ὁ Στέλιος λέει πώς ἔχει τρία πιστόλια κι' ἕνα μάλιστα μέ ἀληθινές σφαῖρες πού κάνουν μπούμπου. Θά τό φέρει σήμερα στό σχολεῖο. Πῶς γίνεται καί σκοτώνουνε τούς κακούς στήν τηλεόραση μέ τέτοιο πιστόλια; Ἐγώ τοῦ εἶπα πώς ὁ μπαμπάς μου ἦταν ἀληθινός στρατιώτης μά δέν ἦταν κακός, ἔτσι δέν εἶναι;"

" " Ἔτσι εἶναι, ἔτσι εἶναι, ψυχή μου." δέν προσπαθεῖ νά κρύψει τό δάκρυ πού κυλᾶ στήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ. "Κλαῖς γιά τό μπαμπά;", κουνᾶ τό κεφάλι της ναί, ναί. Γιά τό μπαμπά, γιά σένα, γιά μένα, γιά τόν τόπο μας γιά ὅλα..."Πορεῖς νά μέ καταλάβεις, ἀγάπη μου, εἶναι ἄραγε ἄχαιρος καιρός νά σοῦ μιλήσω; Σοβαρά σοβαρά, τῆς σκουπίζει τό μάτι, σηκώνεται, τή φιλάει πίσω ἀπ' τ' αὐτί." Ἐγώ δέ θέλω νά κλαῖς."

Οἱ συνδόελφοι πρόσεξαν τήν καινούργια λάμψη στά μάτια της." Θάλεγες πώς ξανάνιωσες βρέ Ἀλενίτσα, τί σοῦ συμβαίνει; Ἐρωτευμένη; " Ἀμογέλασε , τούς ἄφησε στήν ἀπορία, κάτι ἕνας αἰώνας πού εἶχε νά αἰσθανθεῖ αὐτή τήν κοκεταρία. " Ἀνηγυρίζει γιά τή νέα της θέση. Δέν τά μάθατε; Ταμίας..." Ἡ γραφομηχανή πετοῦσε σήμερα, ἡ κέννα γλιστροῦσε στό χαρτί, ὁ καφές τῶν δέκα ἰδιαίτερα μυρωδάτος. " Ἐγώ δέν θέλω νά κλαῖς" Βγῆκε πρώτη μόλις πῆρε δύο ἡ ὥρα. Ἡ μητέρα της τάχασε. Ἔρθες μισή ὥρα νωρίτερα, κάτσε νά σοῦ ζεστάνω τό φαγητό. Ὥρμησε στό δωμάτιο του. Ἄφτιαχνε σπιτάκια μέ κύβους. Ὥρμησε πάνω του, ἔνιωθε πώς εἶχε νά τό δεῖ χρόνια. " Θέλεις νά πᾶμε νά φᾶμε παγωτό; Κι' ὕστερα στό λεβέντη Πέρκη; τό ἄρπαξε, βγῆκε , ἡ μάνα της τήν κυνηγοῦσε μέ τό πιάτο στό χέρι... Ἀκριβά, ἀκριβά, ἐκεῖνος κι' ἐγώ...

Ἔτρεχαν κι' οἱ δυό στό πεζοδρόμιο. Λαχάνιασε, ἄναψαν τά μάγουλά της. " Ἄμμα, κουράστηκα..." μάμμω... τό κάθισε σ' ἕνα πεζούλι. Στέκηκε μπροστά του, τούρτιαξε τό τσουλούφι..." Ἄρεις, τώρα θά εἶμαι ταμίας στήν τράπεζα. Ὅλα τά λεφτά θά περνοῦν ἀπό τό χέρι μου. Πολύ σοβαρή δουλειά." " Ἔτσι θά ἔχουμε πολλά λεφτά, κατί θά χτίσουμε κι' ἕνα σπίτι δικό μας, κι' ἐγώ θά κάνω τά σχέδια...Κι' ὅταν θάρθει ὁ μπαμπάς..."

Τώρα, τώρα εἶναι ἡ ὥρα, σκέφτηκε." Βαλε τό χέρι της στά μάγουλά του, τό κοίταξε βαθειά βαθειά στά μάτια καί τό ρώτησε.

– Πές μου, τί θέλεις πάνω ἀπ' ὅλα στόν κόσμο;

Ἀπό τήν ἀπάντηση του ἐξαρτιόνταν ὅλα. ~~ΚΑΚΑΚΕΛΕΚΕΚΕΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑΚΑ~~

– θέλω νάμαστε κάθε μέρα ἔτσι, σάν σήμερα.

– Κι' ὁ μπαμπάς; ἄν δέν ἔρθει ὁ μπαμπάς;

Ἔκφτηκε λίγο, κι' ὕστερα εἶπε.

– Ἐμεῖς πάντως θά τόν θυμόμαστε.